

Kære kolleger,
Velkommen og tak fordi I tog tid til at komme til denne aktion på Kulturministeriet. Min navn er Nina Larissa Bassett og jeg er ordførende for Uafhængige Scenekunstnere, som har inviteret jer til denne aktion.

Jeg skal sige et par ord om hvorfor vi er her og derefter vil Ditte Maria Bjerg sige noget om initiativet: Ny Teaterlov. Og så skal vi til mødets højdepunkt: scenekunstens familiefoto.

Det er jo ingen hemmelighed for os som er samlet her, at scenekunstbranchen står i politisk modvind, når det drejer sig om at skabe grundlæggende forandringer, der skal sikre ordentlige arbejdsbetingelser for os og fremtidens scenekunstnere.

Rapporternes forslag er blevet mødt med krav om yderligere udvalgsbehandlinger, undersøgelser. Senest ledsaget af et rap over nallerne fra politisk hånd om branchens mangel på enighed.. Selvfølgelig er grundighed vigtigt når der skal tages store beslutninger, men først og fremmest må der være et oprigtigt ønske om forandring til stede.

Enighed. Et svært ord. Svært ord når det drejer sig om kunstnere. Det ligger næppe i vores natur at være 'enige'. Men det er på tide, at vi løfter blikket en smule over vores egen scenekant og opdager den store familie vi tilhører, med underlige onkler og helt nyttilkomne små og et par langbenede bonusbørn her og der. En familie, som er rig på muligheder, nysgerrig og forskelligartet. Det er en styrke. For at bruge den styrke og blive stærke spillere i fremtidens kulturliv er vi nødt til at stå sammen, trods uenigheder.

Bjørn Lense Møller skrev en klumme i Politiken for to dage siden med en skarp betragtning over filmbranchen succes med deres flotte forlig og pegede samtidig på en væsentlig mangel i scenekunstens rækker. Vi mangler det organ som kan samle op på, luften og transformere vores forskellig behov, krav og erfaringer – et organ som kan formidle dem videre til beslutningstagerne, til samfundet. Scenekunst Institutet. Et forslag vel værd at handle på.

Lige i dag har vi dog ikke et sådant organ. I dag er vi os. Krukkerne som ikke vil syltes. Mens udvalg undersøger og politikere diskuterer opfordre vi til at scenekunstens folk står sammen gennem en række positive aktioner – aktioner der siger 'Ja tak!' til scenekunsten og viser at vi er her, vi er parat til at lytte til hinanden og vi ønsker en tidssvarende og dækkende teaterlov.

Vi ønsker gode arbejdsvilkår for en branche som på levende, vibrerende vis bidrager med udfordringer, følelser og kant til det danske åndsliv.

I dag står vi måske udenfor beslutningerne, udenfor ministeriet. Men med vores familiefoto gør vi os synlige og byder smilende en ny teaterlov velkommen.